

РЕШЕНИЕ

№ 4779

гр. София, 16.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 18.06.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Полина Величкова

при участието на секретаря Кристина Българиева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **3976** по описа за **2021** година докладвано от съдия Полина Величкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, ал. 1 от ЗАНН във вр. с чл. 208 и сл. от АПК.

Образувано е по касационна жалба от Дирекция "Инспекция по труда" – [населено място] срещу решение № 20062754 от 10. 03. 2021 г., постановено по НАХД № 10897/2020 г. на Софийския районен съд /СРС/, НО, 135-ти състав. С посочения съдебен акт е отменено Наказателно постановление /НП/ № 22-006832/27. 07. 2020 г., издадено от директора на Дирекция "Инспекция по труда" – [населено място], с което на основание чл. 416, ал. 5 във вр. с чл. 415, ал. 1 от Кодекса на труда /КТ/ на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 1500 /хиляда и петстотин/ лева за извършено нарушение на чл. 415, ал. 1 от КТ.

В касационната жалба се излагат аргументи за незаконосъобразност на оспорваното решение, като постановено в противоречие с материалния закон, поради което се иска неговата отмяна.

В съдебното заседание процесуалният представител на касатора поддържа жалбата и моли обжалваният съдебен акт да бъде отменен.

Ответникът - [фирма] с писмена молба оспорва жалбата и моли оспореното решение да бъде оставено в сила.

Прокурорът дава заключение за основателност на касационната жалба и намира, че

оспорваното решение следва да бъде отменено.

Административен съд - София град, III-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните, приема за установено следното:

Касационната жалба е подадена в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 от АПК, срещу подлежащо на оспорване по чл. 208 от АПК съдебно решение, поради което е допустима. Разгледана по същество, същата е основателна, поради следните съображения:

В хода на производството пред районния съд била установена следната фактическа обстановка:

При извършване на последваща проверка по спазване на трудовото законодателство в периода 21. 04. 2020 г. - 09. 06. 2020 г. от инспектори при Дирекция "Инспекция по труда" - С. на [фирма] относно изпълнението на предписание № 6, дадено на основание чл. 404, ал. 1, т. 1 и т. 12 от КТ в Протокол за извършена проверка изх. № ПР2006820/26. 03. 2020 г. - работодателят да изплати на И. П. П. дневни пари за периода на командироването му със Заповед № 002/ 24. 01. 2020 г., съгласно чл. 215, ал. 1 от КТ, било установено, че срокът за изпълнение на предписанието е изтекъл на 22. 04. 2020 г.

СРС приел за установено, че трудовото правоотношение с П. било прекратено на 14. 02. 2020 г. и при връчването му на тази дата вдигнал скандал заради уволнението си. Получил дължимите суми - трудово възнаграждение, обезщетение при прекратяване на договора, обезщетение за неизползван платен годишен отпуск и командировъчни, но отказал да подпише документите, удостоверяващи това обстоятелство. Работодателят удостоверил пред проверяващите, че известието за прекратяване на трудовото правоотношение, както и ведомостите за заплати, командировъчни и обезщетения били изпратени за подпис на И. П., но пратката не била потърсена от адресата П. и същата била върната обратно.

Проверяващите приели, че представените доказателства са неотнормими и съставили акт за установяване на административно нарушение. Въз основа на посочения АУАН било издадено Наказателно постановление /НП/ № 22-006832/27. 07. 2020 г., издадено от директора на Дирекция "Инспекция по труда" – [населено място], с което на основание чл. 416, ал. 5 във вр. с чл. 415, ал. 1 от Кодекса на труда /КТ/ на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 1500 /хиляда и петстотин/ лева за извършено нарушение на чл. 415, ал. 1 от КТ.

От правна страна, СРС е приел, че по отношение на извършеното нарушение не е приложен правилно материалният закон, като административнонаказващият орган неправилно е наложил имуществената санкция, тъй като така издаденото предписание под № 6 е неправилно. Направил е извод, че дължимата сума на работника И. П. П. е действително е изплатена, макар и недокументирана, както и че от събраните писмени и гласни доказателства санкционираното дружество е положило необходимите усилия за обективизиране на действията на служителя при получаване на дължимата сума – командировъчни пари. В тази връзка, районният съд се е мотивирал, че неподписването на документацията от страна на И. П. П. е извън правомощията на дружеството-работодател, поради което е отменил наказателното постановление.

При така установеното и при извършен подробен анализ на събраните по делото

писмени и гласни доказателства, настоящият съдебен състав намира, че решението на СРС е постановено при неизяснена фактическа обстановка и при непълнота на доказателствения материал.

На първо място, трудовото правоотношение с работника И. П. П. е прекратено на 14. 02. 2020 г., като на тази дата, видно от събраните гласни доказателства, П. е вдигнал скандал за своето уволнение. Съгласно твърденията на работодателя, изложени в представеното възражение срещу съставения АУАН, респективно от свидетелските показания на Н. А. А., на 14. 02. 2020 г. на П. са били изплатени всички заработени трудови възнаграждения, обезщетения и командировъчни, като същият е отказал да подпише съответните ведомости и взел полагащите му се суми.

Видно от представената административнонаказателна преписка, от страна на управителя на дружеството е представено обяснение на л. 30, от чието съдържание се установява, че след извършената проверка през м. Март 2020 г. не са изплащани трудови възнаграждения, обезщетения и командировъчни пари на И. П. П..

Настоящият касационен състав намира, че от така представения документ не се установява по безспорен начин изпълнение на предписанието.

С административнонаказателната преписка е представен Протокол от 14. 02. 2020 г., съставен в офиса на [фирма], [населено място], [улица], офис 7. Видно от съдържанието на същия, той е бил съставен в присъствието на двама свидетели – В. М. М., на длъжност – „шофьор товарен“ и Н. А. А., на длъжност – „шофьор товарен автомобил“ във [фирма]. В протокола е отразено още, че в присъствието на горепосочените свидетели на И. П. П. е връчена заповед за прекратяване на трудовото му правоотношение, като последният е отказал да го подпише и са му били изплатени всички заработени пари: за м. Декември 2019 г. – 124.57 лв., представляващи сума за работна заплата; за м. Януари 2020 г. в размер на 1 212.65 лв., представляваща работна заплата в размер на 473.35 лв., 369.65 лв. по Заповед за командировка № 1/10.01.2020 г. и 369.65 лв. сума по Заповед за командировка № 2/24.01.2020 г.; за м. Февруари 2020 г. в размер на 612.20 лв., представляваща 295.36 лв. за работна заплата и обезщетение за неизползван платен годишен отпуск и 316.84 лв. за Заповед за командировка № 3/07.02.2020г.

На първо място така представеният протокол по своята същност представлява частен удостоверителен документ, доказващ, че изявленията, които се съдържат в него, са направени от лицата, които са го подписали. Посоченият протокол не е бил представен при проверката в периода 06. 03. 2020г. до 26. 03. 2020 г., която е приключила със заключение, че дневните пари за командироване не са били платени. Тези констатации в протокола от проверката не са били оспорени, а дадените предписания не са обжалвани. Същите не са предмет на контрол от страна на СРС, тъй като са влезли в сила. Релевантно за правния спор е дали са били изпълнени след датата на влизането им в сила, а не дали са били правилни. От писменото сведение на управителя на дружеството на л. 30 от НАХД 10897/ 2020 г. е видно, че същият е декларирал, че след проверката от март 2020 г. не е изплащал дневни средства за командировка на И. П., тоест управителят сам декларира, че не е изпълнил дадените му предписания.

Първоначалната проверка, извършена от контролните органи, е осъществена в периода от 06. 03. 2020 г. до 26. 03. 2020 г. Видно от писмените доказателства е, че в хода на проверката е присъствал управителят на дружеството, подписал и протокола от 14. 02. 2020 г. /непосредствено преди проверката/, но същият не го е представил, за

да удостовери плащане на полагащата се сума на работника П.. От страна на управителя на дружеството в писмен вид е посочено, че същият не е обжалвал дадените предписания от т. 1 до т. 7, дадени с Протокол изх. № ПР2006820 от 26. 03. 2020 г., следователно същият не е оспорил твърденията на касатора, че до дата 26. 03. 2020 г. не е изплатил дължимата сума командировъчни на П. във връзка със Заповед за командироването му № 002/24. 01. 2020 г. Предписанията са влезли в сила. В хода на първоначалната проверка не е представен протоколът от 14. 02. 2020 г., не е оспорена дължимостта на средствата за дневни пари за командировка със Заповед № 002/24. 01. 2020 г.

В тази връзка с оглед на преценка доказване изпълнение на предписанието в хода на въззивното производство е било необходимо да бъде разпитан като свидетел лицето И. П. П., който да отговори на въпросите дали са му били изплатени дневни пари по Заповед за командировка № 002/24. 01. 2020 г. и кога.

От гореизложеното следва изводът, че районният съд при неизяснена фактическа обстановка и непълнота на доказателствения материал е приел, че сумата за дневни пари за командироване на И. П. П. със Заповед № 002/24. 01. 2020 г. е била изплатена на 14. 02. 2020 г., поради което от обективна страна не е налице неизпълнение на влязло в сила дадено предписание под № 6 в Протокол за извършена проверка с изх. № ПР2006820/26. 03. 2020 г. и същото е било изпълнено преди проверката.

Изложеното налага отмяна на решението на районния съд и връщане на делото за ново разглеждане. В хода на съдебното следствие съдът следва да събере всички необходими доказателства за изясняването на обективната истина, като разпита в качеството на свидетел И. П. П., а при необходимост - да събере и други доказателства. Съобразно приетите за установени обстоятелства, съдът следва да квалифицира фактите и да направи съответните правни изводи, които да изложи в мотивите на решението.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК и чл. 222, ал. 2 от АПК във вр. с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, Административен съд – София град, III-ти касационен състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение № 20062754 от 10. 03. 2021 г., постановено по НАХД № 10897/2020 г. на Софийския районен съд, НО, 135-ти състав.

ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг съдебен състав на Софийския районен съд.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.